

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת מוֹשְׁפָטִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"א - חלק ו'

קונטרס 306

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

**בְּסִפְרָא דְרַב הַמְנוּנָא סָבָא אָמַר, דְּשִׁלְמָה מְלָכָא,
תְּקוּנָא קַדְמָאָה דְגַלְיָ וְאָמַר, (שיר השירים א)
הֵנָּה יָפָה רַעֲיָתִי מִהָאֵי הוּא. וְתְקוּנָא תְנַיִנָא, אֲקָרִי
כְּלָה, דְּאִיְהִי נֹקְבָא דְלִתְפָא. וְאֵינּוּן דְּאֲמָרִי, דְּתִרְוּיִהּ
לְהָאֵי נֹקְבָא דְלִתְפָא אֵינּוּן, לָאוּ הָכִי. דְּהָ"א קַדְמָאָה
לָא אֲקָרִי כְּלָה. וְהָ"א בְּתֵרָאָה, אֲקָרִי כְּלָה, לְזְמַנִּין
יְדִיעִין (לְזְמַנִּין סְגִיִּין). דְּהָא זְמַנִּין סְגִיִּין אֵינּוּן, דְּדַכּוּרָא
לָא אֶתְחַבֵּר עִמָּהּ, וְאֶסְתַּלַּק מִיָּמָהּ. בְּהָהוּא זְמַנָּא כְּתִיב,
(ויקרא יח) וְאֵל אִשָּׁה בְּנֶדֶת טְמֵאָתָהּ לֹא תִקְרַב. בְּשַׁעֲתָא
דְּאֶתְדַכָּאת נֹקְבָא, וְדַכּוּרָא בְּעֵי לְאֶתְחַבֵּרָא עִמָּהּ, כְּדִין
אֲקָרִי כְּלָ"ה. כְּכָל"ה מִמּוֹשׁ אֶתִּיָּא.**

ספר מאורות הזהר

מִמּוֹשׁ כָּלֵל. וְזֵהוּ קְבֻלַּת מַלְכוּת שְׁמַיִם בְּפִסְוִיק רֵאשׁוֹן וְאַהֲבַת שְׁיִהִיָּה הַנּוּ"ה אֶלְקִיָּד שְׁיִהָא
תְּמִיד קְשׁוּר בְּהַתְּבַנְנִית זֵו בְּטוּל הָעוֹלָמוֹת לְהַמְחִיָּה וּמְהִיָּה אוֹתָם.

ד) בְּעֶסְקוּ בְּתוֹרָה נַעֲשֶׂה יְחִיד אֲמַתִּי עִם הַתּוֹרָה וְאוֹרֵיָתָא וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּלָא חַד מִמּוֹשׁ
רַק מִפְּנֵי הֵיּוֹת כִּי גּוֹפּוּ הַגְּשָׁמִי לֹא יוּכַל לְקַבֵּל בְּטוּל אֲמַתִּי הַנּוֹכַח לְעִיל יְגַמֵּר
בְּדַעְתּוֹ בְּקִרְיָאָת שְׁמַע עֲנִין לְמוּד הַתּוֹרָה בְּאֲמָרוֹ וְדַבְרָתָּ בָּם. דְּהֵינּוּ שְׁנַפְשׁוּ הָאֶלְקִית
בְּעֶסְקוּ בְּתוֹרָה נַעֲשֶׂה יְחִיד אֲמַתִּי עִם הַתּוֹרָה וְאוֹרֵיָתָא וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּלָא חַד
מִמּוֹשׁ כִּי אוֹרֵיָתָא מַחְכְּמָה עֲלָאָה נְפֻקַת וְנִתְלַבְּשָׁה בְּעֲנִינֵי זֵה הָעוֹלָם וְכַשְׂאָדָם מְלַבֵּשׁ
נְפֻשׁוֹ הָאֶלְקִית בְּעֲנִינֵי לְמוּד הַתּוֹרָה שְׂבֻזָּה הָעוֹלָם אַזִּי גַם שְׂרֵשׁ נְפֻשׁוֹ לְמַעְלָה מִתְּלַבֵּשׁ
גַּם כֵּן בְּתוֹרָה שְׁלַמְעֵלָה עַד רוּם הַמַּעְלּוֹת וְנַעֲשֶׂה שֵׁם יְחִיד גְּמוּר.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

(אבל) האי אימא, לא אפסיק רעותא דתרווייהו
 לעלמין, בחד נפקין, בחד שריין. לא אפסיק
 דא מן דא, ולא אסתלק דא מן דא. ובגין כך פתיב
 ונהר יצא מעדן, יוצא תדיר, ולא אפסיק. הדא הוא
 דכתיב, וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. ובגין כך
 פתיב רעיתי, ברעותא דאחזה שריין, באחדותא
 שלימותא. אבל הכא אקרי פלה, דכד אתא דכורא
 לאתחברא עמה, היא כלה, פכלה איהי אתייא ממש.

ובגין כך, תרי (ויחי רמ"ב) תקונין דנוקבי פריש שלמה.
 תקונא דקדמיתא סתימא, בגין דאיהי סתימא.
 ותקונא תננינא פריש יתיר, ולא סתים כולי האי.
 ולבתר תליא כל שבחא בההיא דלעילא. דכתיב, (שיר

ספר מאורות הזהר

ה) ושיב אל לבו שהשם הוא המוציא אותו מארץ מצרים
 וזהו הקדוש ברוך הוא יושב ושונה פנגדו פנ"ל. וזהו ה' צלף פרוש כמו צל.
 והנה פתיב אני הנו"ה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים. פרוש שלא יאמר
 האדם בדרך שפלות האידך גיעע למדרגת החוד בתורה ותפלה מאחר שהוא עדין אינו
 סור מרע גמור כו' והוא עדין בשלמות אצלו. זאת לשיב אל לבו שהשם הוא המוציא
 אותו מארץ מצרים. פרוש שהוא מבדיל ומפריש בנפשו הטוב מן הרע הנפש אלקית
 מנפש הבהמית כשהוא עדין לא עשה רע בפעל ממש. ואפילו רשע גמור הוא ממשיך
 בנפשו האלקית בעסקו בתורה רק שעליו נאמר ולרשע אמר אלקים מה לך לספר

יאות. יששכר זבולון, תרין ירכין. אתר דינגקי
 נביאי קשוט. יששכר ירכא ימינא, כתיב (דברי
 הימים א יב) ומבני יששכר יודעי בינה לעתים (כ"א
 זבולון ירכא שמאלא) וכתיב, (דברים לג) שמח זבולון
 בצאתך, ובשעורא רברבא, כתיב, (בראשית מט)
 זבולון לחוף ימים ישפן והוא לחוף אניות.
 מאי טעמא. בגין דוירכתו על צידן. שיעורא
 (כ"א ירבה דייח) עד צידון.

עמם, והכל כראוי. יששכר
 וזבולון שתי ירכים. מקום
 שיונקים נביאי האמת. יששכר
 ירף ימין, כתוב ומבני יששכר
 יודעי בינה לעתים (זבולון ירך שמאל),
 וכתוב (דברים לג) שמח זבולון
 בצאתך. ובשעור גדול כתוב
 (בראשית מט) זבולון לחוף ימים ישפן
 והוא לחוף אניות. מה הטעם?
 משום שוירכתו על צידן. שעור
 (הקור של) עד צידון.

בנמין, אשתאר לעילא בין ירכין, דהא יוסף
 הוה דיוקניה בארעא, ולאשתמשא
 בעלמא דא, ועמיה אשתמש משה, דכתיב,
 (שמות יג) ויקח משה את עצמות יוסף עמו.
 בנמין אסתלק לעילא, בנמין צדיקו דעלמא.
 מברכין לתתא, דן ונפתלי גד ואשר. בירכא
 שמאלא, דן עד פרקא דרגלא. פרקא
 דרגלא נפתלי. ובגין כן, נפתלי אילה
 שלוחה, קל ברגליו. בירכא ימינא. גד, והוא
 יגוד עקב, עד פרקא דעקב. אשר פרקא דעקב
 ימינא. (דברים לג) וטובל בשמן רגלו. וכתיב ברזל
 ונחשת מנעליך.

בנמין נשאר למעלה בין הירכים,
 שהרי יוסף היה דיוקנו בארץ,
 ולהשתמש בעולם הזה, ועמו
 השתמש משה, שכתוב (שמות יג)
 ויקח משה את עצמות יוסף עמו.
 בנמין הסתלק למעלה, בנמין
 צדיקו של עולם.

מברכים למטה - דן ונפתלי גד
 ואשר. בירך שמאל - דן עד פרק
 הרגל, פרק הרגל נפתלי, ומשום
 כך נפתלי אילה שלוחה, קל
 ברגליו. בירך ימין גד, והוא יגוד
 עקב, עד פרק העקב. אשר פרק
 של עקב ימין, וטבל בשמן רגלו,
 וכתוב ברזל ונחשת מנעליך.
 כך אלה הם דיוקנאות עליונים,
 דיוקן שלמעלה. ומשום שהיו
 בריות ממש בעולם הזה, נחקנה
 בהם השכינה בשנים עשר
 הפרקים הללו שנים עשרה
 התפשטיות שנתפשטו ממש
 מישראל, שכתוב כל אלה שבטי
 ישראל שנים עשר. התפשטיות
 של ישראל, אלה נקראים.
 להתפשטות שם של מ"י להיות
 בגין כראוי, להיות ישראל בכלל
 של שם אלהים. אל"ה הוא
 ישראל בכלל. מ"י חבר (כרא) אלה
 עמו, והיה בגין שלם על תקונו,
 שם אחד ממש.

כר אליו, אינון דיוקנין עלאין, דיוקנא
 דלעילא. ובגין דהוו ברין ממש בהאי
 עלמא, אתקנת בהו שכנינתא, (דף ק"ה ע"א) באליון
 תריסר פרקין, תריסר מתיחין, דאתמתחו
 מישראל ממש. דכתיב, (בראשית מט) כל אלה
 שבטי ישראל שנים עשר. מתיחין דישראל,
 אלה אקרון. לאתמתחא שמא דמ"י, למהוי
 בניינא כדקא יאות, למהוי ישראל בכלל
 דשמא דאלהים. אל"ה איהו ישראל בכלל.
 מ"י חבר (נ"א כרא) אלה בהדיה, והוה בניינא
 שלים על תקוניה, שמא חדא ממש.
 הךא הוא דאמר ליה ליעקב, ההוא ממנא
 דעשו, דכתיב, (בראשית לב) כי שרית עם

זהו שאמר לו ליעקב אותו
 הממנה של עשו, שכתוב (בראשית
 לב) כי שרית עם אלהים, (עם אנשים

אֱלֹהִים, (עם אַנְשִׁים וְתוֹכֵל) לְעֵילָא, בְּתַקוּנָא קְדָמָא, בְּבִנְיָנָא קְדָמָא. פֶּל אֱלֹה, וְדָאִי בְּנִינָא קְדָמָא אִיהוּ.

וְתוֹכֵל) לְמַעְלָה, בְּתַקוּן רֵאשׁוֹן בְּבִנְיָן רֵאשׁוֹן. פֶּל אֱלֹה, וְדָאִי בְּנִינָא רֵאשׁוֹן הוּא.

וְרַבֵּן אֵין פְּלִינ לְיִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים. וְחַס וְשְׁלוֹם, אֲלֵמְלָא יְכֹלוּ, הַשֵּׁם הַזֶּה לֹא הָיָה. זְהוּ שְׁכָתוּב (יְהוֹשֻׁעַ ז') וְהַכְרִיתוּ אֶת שְׁמֵנוּ מִן הָאָרֶץ וּמֵה תַעֲשֶׂה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל. שֵׁם הַגָּדוֹל זֶה הַבְּנִין הַרְאשׁוֹן, שֵׁם הַרְאשׁוֹן אֱלֹהִים. וְעַכְשָׁו שִׁישְׂרָאֵל בְּגִלוּת, (יְתַחֲבֵר) כְּבִיכּוֹל נְפֵל פֶּל הַבְּנִין, וְלַעֲתִיד לְבֹא כְּשִׁיגְאֵל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת בְּנֵי מַהְגְּלוּת, מִי וְאֲלֵיָה שְׁהִי כְּפִרּוֹד בְּגִלוּת יְתַחֲבְרוּ כְּאֶחָד, וְשֵׁם הַאֱלֹהִים יִהְיֶה שְׁלֵם עַל תְּקוּנוֹ וְהַעוֹלָם יִתְבַּסֵּם. זְהוּ שְׁכָתוּב (יְשַׁעְיָה ט') מִי אֵלֶּה כְּעַב תַּעוּפִינָה וְכִיּוֹנִים אֶל אַרְבַּתְיָהֶם.

וּמְשׁוּם שֶׁהוּא שֵׁם אֶחָד, לֹא כְתוּב מִי וְאֵלֶּה, אֲלֵא מִי אֵלֶּה, שֵׁם אֶחָד לֵאלֹהִים פְּרֻד, וְהוּא אֱלֹהִים. שְׁעַכְשָׁו בְּגִלוּת הַתַּעֲלָה מִי לְמַעְלָה, כְּבִיכּוֹל הָאֵם מֵעַל הַבְּנִים, וְהַבְּנִים נְפִלוּ, וְהַשֵּׁם שְׁהִיָּה שְׁלֵם, שֶׁהוּא הַשֵּׁם הַעֲלִיּוֹן הַגָּדוֹל הַרְאשׁוֹן, נְפֵל.

וְעַד זֶה אָנוּ מְתַפְּלִים וּמְקַדְּשִׁים בְּבִתֵּי כְּנַסְיוֹת עַל הַשֵּׁם הַזֶּה שִׁיבְנָה כְּמוֹ שְׁהִיָּה, וְאוֹמְרִים יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמִיהַ רַבָּא. אֲמֵן יְהֵא שְׁמִיהַ רַבָּא מְבָרַךְ. מִי זֶה שְׁמוֹ הַגָּדוֹל? אוֹתוֹ הַרְאשׁוֹן שֶׁל הַכֹּל, מְשׁוּם שְׁאֵין לוֹ בְּנִין אֲלֵא עֲמֵנוּ. מִי לֹא יִבְנֶה לְעוֹלָם אֲלֵא בְּאֵלֶּה. וְעַל זֶה בְּאוֹתוֹ זְמַן, מִי אֵלֶּה כְּעַב תַּעוּפִינָה, וְיִרְאוּ כֹל הָעוֹלָם שְׁהִיָּה הַשֵּׁם הַעֲלִיּוֹן נִתְקַן עַל תְּקוּנוֹ. וְאֵם שְׁמוֹ הַגָּדוֹל הַזֶּה נִתְקַן וְנִבְנָה עַל תְּקוּנוֹ, הִרִי יִשְׂרָאֵל שׁוֹלְטִים עַל הַכֹּל, וְכָל שְׂאֵר הַשְּׂמוֹת יִחְזְרוּ

וְעַד דָּא, לִית שְׁצִיאוֹ לְיִשְׂרָאֵל, לְעַלְמֵ וְלְעַלְמֵי עַלְמִין. וְחַס וְשְׁלוֹם אֲלֵמְלָא יִשְׁתַּצִּיאוּ, שְׁמָא דָּא לֹא הוּי, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (יְהוֹשֻׁעַ ז') וְהַכְרִיתוּ אֶת שְׁמֵנוּ מִן הָאָרֶץ וּמֵה תַעֲשֶׂה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל. שְׁמָא גְדוֹל, דָּא, בְּנִינָא קְדָמָא, שְׁמָא קְדָמָא אֱלֹהִים. וְהַשְׁתָּא דִּישְׂרָאֵל אֵינוֹן בְּגִלוּתָא, כְּבִיכּוֹל פֶּל בְּנִינָא נְפֵל. לְזַמְנָא דְאַתִּי, כַּד יִפְרוּק קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבָנוּי מַגְלוּתָא, (יְתַחֲבֵר) מִי וְאֲלֵיָה דְהוּא כְּפִרּוֹדָא בְּגִלוּתָא, יְתַחֲבְרוּן כְּחָדָא, וְשְׁמָא דְאֱלֹהִים יְהֵא שְׁלֵם עַל תְּקוּנִיהַ, וְעַלְמָא יִתְבַּסֵּם. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (יְשַׁעְיָה ט') מִי אֵלֶּה כְּעַב תַּעוּפִינָה וְכִיּוֹנִים אֶל אַרְבַּתְיָהֶם.

וּבְנִין דְּאִיהוּ שְׁמָא חָדָא, לֹא כְתִיב מִי וְאֵלֶּה, אֲלֵא מִי אֵלֶּה, שְׁמָא חָדָא, בְּלֵא פְּרֻדָּא, וְהוּא אֱלֹהִים. דְּהַשְׁתָּא בְּגִלוּתָא, אֲסַתְּלַק מִי לְעֵילָא, כְּבִיכּוֹל אֵימָא מֵעַל בְּנִין. וּבְנִין נְפִלוּ. וְשְׁמָא דְהוּא שְׁלֵם, דְּהוּא שְׁמָא עֲלָאָה רַבְרָבָא קְדָמָא, נְפִיל.

וְעַד דָּא, אָנוּ מַצְלִין, וּמְקַדְּשִׁין בְּבִתֵּי כְּנַסְיוֹת, עַל שְׁמָא דָּא, דִּיתְבְּנִי כְּמַה דְּהוּא. וְאֵמְרִי יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמִיהַ רַבָּא. אֲמֵן יְהֵא שְׁמִיהַ רַבָּא מְבָרַךְ. מֵאֵן שְׁמִיהַ רַבָּא. הַהוּא קְדָמָא דְכֻלָּא, בְּגִין דְּלִית לֵיהַ בְּנִינָא אֲלֵא בְּהַדִּין. מִי לֹא יִתְבְּנִי לְעוֹלָם, אֲלֵא בְּאֵלֶּה. וְעַל דָּא, כְּהוּא זְמַנָּא, מִי אֵלֶּה כְּעַב תַּעוּפִינָה. וְיִחְמוּזֵן פֶּל עַלְמָא, דְּהֵא שְׁמָא עֲלָאָה אֲתַתְּקֵן עַל תְּקוּנִיהַ.

וְאִי שְׁמִיהַ רַבָּא דָּא אֲתַתְּקֵן, וְאֲתַבְּנִי עַל תְּקוּנִיהַ, הָא יִשְׂרָאֵל שְׁלִיטִין עַל כֻּלָּא, וְכָל שְׂאֵר שְׁמֵהֶן יִתְהַדְּרוּן עַל תְּקוּנִיהוּ,

הָא יִשְׂרָאֵל שְׁלִיטִין עַל כֻּלָּא, וְכָל שְׂאֵר שְׁמֵהֶן יִתְהַדְּרוּן עַל תְּקוּנִיהוּ,

על תקונם, וישאל שולטים על הכל, שהרי כלם תלויים בשמו הגדול, ראשון לכל הבנינים.

מזד, זה, כשברא הקדוש ברוך הוא את העולמות. ראשון לכל הבנינים, שם זה נבנה, שכתוב (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה. ברא שמו על תקונו. וכשברא אלה, ברא (שמו) אותו בכל החילות שנראים לו להיות שמו על תקונו כראוי, שכתוב המוציא במספר צבאם.

מה זה במספר? אלא בן אחד שמאיר מסוף העולם ועד סוף העולם יש לקדוש-ברוך-הוא, והוא עץ גדול ורחוק. ראשו מגיע לגבה השמים, וסופו מתפשטים שרשי, ומשרשים בעפר הקדוש, ומספר שמו. ותלוי בשמים העליונים, ותמשה רקיעים תלויים ממנו עד המספר הזה, וכלם נוטלים שם זה בגללו, שכתוב (תהלים יט) השמים מספרים, בגלל מספר זה. כל (בשביל השם הזה מספר) השמים מרויחים את השם הזה בגללו. ועל זה המוציא במספר צבאם, שאלמלא מספר זה לא ימצאו חילות ותולדות לעולמים.

ועל זה כתוב (במדבר כג) מי מנה עפר יעקב ומספר את רבע ישראל. שנים הם שמנו צאן ונכנסו בחשבון על ידיהם, בגלל שלא שלטה בהם עין הרע. מי מנה עפר יעקב - הרי אחד שעשה חשבון. ומספר את רבע ישראל - הרי מונה אחד.

ועל שני אלה לא שלטה בהם עין הרע, שהרי מי מנה לעפר יעקב - אלה אותן אבנים (דרכות) קדושות, אבנים מפלמות שממן יוצאים מים לעולם. ועל זה כתוב (בראשית כח) והיה זרעך כעפר הארץ. מה אותו עפר העולם

וישראל שליטין על כלא, דהא כלהו תליין בשמיה רבא, קדמאה לכל בניינין.

רוא דא, פד ברא קדשא בריך הוא עלמין. קדמאה לכל בניינין, שמא דא אתבני. דכתיב, (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה, ברא שמיה על תקוניה, וכד ברא אלה, ברא (שמיה) ליה בכל חילין דיתחזון ליה, למהוי שמיה על תקוניה פדקא יאות, דכתיב, (ישעיה מ) המוציא במספר צבאם.

מאי במספר. אלא ברא חד דנהיר מסייפי עלמא עד סייפי עלמא, אית ליה לקודשא בריך הוא, והוא אילנא רבא ותקיף. רישיה מטי לצית שמיא, וסופיה מתחין שרשי, ואשתרשן בעפר קדישא, ומספר שמיה. ותליא בשמים עלאין, וחסר רקיעין תליין מניה, עד האי מספר, וכלהו נטליין שמא דא בגיניה דכתיב, (תהלים יט) השמים מספרים, בגין האי מספר, כלהו (ד"א בגין האי שמא מספר) שמים רווחין שמא דא בגיניה, ועל דא המוציא במספר צבאם, דאלמלא מספר דא, לא ישתפחון חילין ותולדין לעלמין.

ועל דא כתיב, (במדבר כג) מי מנה עפר יעקב ומספר את רבע ישראל, תרין אינון, דמנו עאנא, ועאלו בחושבנא על ידיהו, בגין דלא שלטא בהו עינא בישא. מי מנה עפר יעקב, הא חד, דעביד חשבנא. ומספר את רבע ישראל, הא מונה אחרא.

ועל תרין אלין לא שלטא בהו עינא בישא, דהא מי מנה לעפר יעקב, אלין אינון אבנין (ד"א דרכין) קדישין, אבנין מפולמין, דמנהון נפקי מיין לעלמא. ועל דא כתיב (בראשית כח) והיה זרעך כעפר הארץ. מה ההוא עפר, עלמא מתברך בגיניה. אוף הכי (בראשית כב)

מתפרץ בשבילו, אף כף (בראשית כב) והתברכו בנרעף כל גויי הארץ. כעפר הארץ ממש. ומספר דאיהו מונה תננינא, מנה לרבע כל אינון נוקבין, מרגלן עלאין, דמטה דשכיב עליה ישראל.

ומשם והלאה הוא מונה לכל, משום שהוא טוב עין. זהו שכתוב מונה מספר לפוכבים. מי הוא שמונה את הפוכבים? מספר. מונה מספר לפוכבים. ועל ידו עוברים כלם בחשבון. ולעתיד לבא, (ירמיה לג) עוד תעברנה הצאן על ימי מונה. ולא יודעים מי הוא. אלא משום שבאותו זמן יהיה הכל ביחוד בלא פרוד, הכל יהיה (והכל יחד) מונה אחד.

קים זקן, התעורר והתגבר בכחך ושוט בים. פתח ואמר, (במדבר כג) מי מנה עפר יעקב ומספר את רבע ישראל. בשעה שהקדוש ברוך הוא יתעורר להחיות מתים - אלו שחרור בגלגול שני גופים ברוח אחת, שני אבות, שתי אמהות, כמה גלגולים מתגלגלים על ידי זה, אף על גב שנתבאר, נכף הוא. אבל מי מנה עפר יעקב, והוא יתקן הכל, ולא יאבד כלום, והכל יקים.

והרי נאמר (דניאל יב) ורבים מישני אדמת עפר יקיצו. אדמת עפר אלה, כמו שנאמר בספרו של חנוך, כשהחברים הסתכלו באותן אותיות (שסודות) באויר בו, והם אע"ד פמת"ר, הינו אדמ"ת עפ"ר. הינו (קהלת ד) ושבת אני את המתים שכבר מתו. אדמת עפר הן אותיות, וקול מתעורר ומודיע נכף ואמר בפנין השני. עפר - עפר ראשון. אדמת - שני. שהתמקן העקר הראשון פסלת אליו. אדמת עפר - כלם - יקיצו, אלה שהתמקנו לחיי עולם. (יקיצו, כמו

והתברכו בנרעף כל גויי הארץ. כעפר הארץ ממש. ומספר דאיהו מונה תננינא, מנה לרבע כל אינון נוקבין, מרגלן עלאין, דמטה דשכיב עליה ישראל.

ומתמן (דף ק"ה ע"ב) ולהלאה, איהו מונה לכלא, בגין דאיהו טוב עין. הדא הוא דכתבי, מונה מספר לפכבים. מאן הוא מונה לפכבים. מספר. מונה מספר לפכבים, על ידי עברין פלהו בחשבנא, ולזמנא דאתי, (ירמיה לג) עוד תעבורנה הצאן על ידי מונה, ולא ידעיןן מאן הוא. אלא בגין דבההוא זמנא, יהא כלא ביחודא בלא פרודא, פלא ליהוי (וכלא ליהוי) מונה חד.

קים סבא, אתער ואתגבר בחילך, ושוט ימא. פתח ואמר, (במדבר כג) מי מנה עפר יעקב ומספר את רבע ישראל. בשעתא דיתער קדשא בריך הוא לאחייא מתיא, הני דאתהדרו בגלגולא, תרין גופין ברוחא חדא, תרין אבהו, תרין אמהו, כמה גלגולין מתגלגלן על (דא) דא, אף על גב דאתמר, והכי הוא, אבל מי מנה עפר יעקב, ואיהו יתקין פלא, ולא יתאביד פלום, וכלא יקום.

והא אתמר, (דניאל יב) ורבים מישני עפר יקיצו. אדמת עפר הני, כמה דאתמר בספרא דחנוך, פד חברייא אסתפליו באינון אתוון (דחיי) באוירא ביה, ואינון אע"ד פמת"ר, היינו, אדמ"ת עפ"ר. היינו (קהלת ד) ושבת אני את המתים שכבר מתו, אדמת עפר אינון אתוון וקלא אתער ואודע והכי אמר בכנינא תננינא. עפר, עפר קדמאה. אדמת תננינא, דאתתקן עקר קדמאה פסולת לגביה. אדמת עפר פלהו, יקיצו. אלה דאתקנו, לחיי עולם. (ס"א יקיצו כמה דאתמר בספרא דחנוך. חברייא

שְׁאָמַר בַּסְּפֹרוֹ שֶׁל חֲנוּךְ. חֲבָרִים הִתְכַּבְּלוּ בְּאֵלֹי
הָאוֹתִיּוֹת אֲדַמְתָּ עִפְרָיִם (וְהָן אֲעִיד פֶּמֶת"ר) אוֹתָן
אוֹתִיּוֹת שְׁסוֹת בְּאֵייר, וְקוֹל מִתְעוֹרֵר וּמוֹדִיעַ
(וּמְכַרְזִי) הִקִּיצוּ וְרִנְנוּ שְׂכָנֵי עִפְרָיִם, וְהָיוּ בְּגִין שְׁנֵי
שְׁתַּתְּקוּ. וְכִר אִמֵּר בַּסְּפֹרוֹ שֶׁל חֲנוּךְ. בְּגִין שְׁנֵי עִפְרָיִם
שְׁתַּתְּקוּ. רֵאשׁוֹן אֲדַמְתָּ. וְאוֹתוֹ רֵאשׁוֹן פִּסְלַת לִגְבֵי
שְׁנֵי שְׁתַּתְּקוּ. וְאֵלֹי יִשְׁנֵי אֲדַמְתָּ עִפְרָיִם בְּלָם יִקְצִי
אֵלֶּה שְׁתַּתְּקֵנוּ לְחֵי עוֹלָם) מִי זֶה עוֹלָם?
זֶהוּ עוֹלָם שְׁלֹמֶטָה, שְׁהָרִי לֹא זָכוּ
לְהִיּוֹת בְּעוֹלָם שְׁלֹמֶעֱלֶה. וְאֵלֶּה
שֶׁלֹּא זָכוּ - לְחֲרָפוֹת וּלְדָרְאוֹן
עוֹלָם. מַה זֶה לְחֲרָפוֹת? מִשּׁוֹם
שֶׁצָּד הָאֲחֵר יַעֲבֹר מִן הָעוֹלָם,
וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִשְׁאִיר אֶת
אֵלֶּה שְׁהֵיוּ מְנַבְּיעַת אוֹתוֹ הַצֵּד
לְהַתְּמִיָּה בְּהֵם אֶת כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם.
מִי גֵרָם כָּל זֶה? אוֹתוֹ שֶׁלֹּא רָצָה
לְהַתְּרַבּוֹת בְּעוֹלָם וְלֹא רָצָה לְקַיֵּם
(בְּדִרְגָּה שֶׁל אוֹתוֹ נִקְרָא שְׁהוּא) בְּרִית הַקְּדוֹשׁ,
וְלִכְּן גֵּרָם כָּל מַה שֶׁגֵּרָם וְכָל
הַגְּלִגּוּלִים הַלְלוּ שְׁאֲמַרְנוּ עֲלֵיהֶם
עַד כְּאֵן. (וְהָיוּ) עַד כְּאֵן יִקְרָן. שְׁתַּתְּקוּ
רַגְעַ אֶחָד, וְהַחֲבָרִים הָיוּ תְּמָהִים,
וְלֹא הָיוּ יוֹדְעִים אִם הָיָה יוֹם אִם
הָיָה לַיְלָה, אִם עוֹמְדִים שָׁם אִם
לֹא עוֹמְדִים.

פְּתַח אוֹתוֹ יִקְרָן וְאָמַר, כִּי תִקְנֶה
עֶבֶד עֲבָרֵי שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד
וּבְשִׁבְעִית וְגו'. פְּסוּק זֶה מוֹכִיחַ
עַל כָּל מַה שֶׁנִּתְבָּאָר. בֹּא וְרֵא, כָּל
זָכָר עוֹמֵד בְּדִיּוּקָן בְּעוֹלָם
הַזָּכָר, וְכָל נִקְבָּה עוֹמֵד בְּדִיּוּקָן
בְּעוֹלָם הַנִּקְבָּה. בְּעוֹד שֶׁהוּא עֶבֶד
שֶׁנִּדְבַק בּוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּאוֹתָן שֵׁשׁ שָׁנִים קְדַמוֹנִיּוֹת, וְאִם
עָקַר עֲצָמוֹ מֵעֲבֹדָתוֹ, יַעֲקֹר אוֹתוֹ
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵאוֹתָן שֵׁשׁ
שָׁנִים שֶׁל עוֹלָם הַזָּכָר, וְיִמָּסַר
לְאָדָם שֶׁהוּא מִשְׁשֶׁה צְדָדִים,
יַעֲבֹד לוֹ שֵׁשׁ שָׁנִים, וְיַעֲקֹר מִשֵּׁשׁ
שָׁנִים (קְדַמוֹנִיּוֹת) שְׁלֹמֶעֱלֶה.

אֲחֵר כִּי יוֹרֵד מִשָּׁם וְנִמְסַר לְעוֹלָם
הַנִּקְבָּה, הוּא לֹא רָצָה לְעַמֵּד (בְּעוֹלָם)
בְּזָכָר - יוֹרֵד וְעוֹמֵד בְּנִקְבָּה. בָּאָה

אִיִּתְכַּבְּלוּ בְּאֵינּוֹן אֲתוֹנוֹן אֲדַמְתָּ עִפְרָיִם (וְאֵינּוֹן אֲעִיד פֶּמֶת"ר) אֵינּוֹן אֲתוֹנוֹן
מִסָּאן בְּאוֹרְיָא וְקֵלָא אֲתַעֵר וְאוֹדַע (ס"א וְאִכְרִיז) הִקִּיצוּ וְרִנְנוּ שְׂכָנֵי עִפְרָיִם וְדָא
אֵיחּוּ בְּנִינְיָא תְּנִינְיָא דְאֲתַתְּקוּ וְהִכִּי אִמֵּר בַּסְּפֹרָא דְחֲנוּךְ בְּנִינְיָא תְּנִינְיָא עִפְרָיִם
דְאֲתַתְּקוּ. קְדַמָּא אֲדַמְתָּ. וְהָוָה קְדַמָּא פִּסְלַת לִגְבֵי תְּנִינְיָא דְאֲתַתְּקוּ וְהִנֵּי
יִשְׁנֵי אֲדַמְתָּ עִפְרָיִם כְּלָחוּ וְקִיצוּ אֵלֶּה דְאֲתַתְּקֵנוּ לְחֵי עוֹלָם) מָאן עוֹלָם.
דָּא עוֹלָם דְלִתְמָא דְהָא לֹא זָכוּ לְמַהוּי בְּעוֹלָם
דְלַעֲיָלָא. וְאֵלֶּה דְלֹא זָכוּ, לְחֲרָפוֹת וּלְדָרְאוֹן
עוֹלָם. מָאִי לְחֲרָפוֹת, אֵלָּא בְּגִין דְּסִטְרָא אֲחֵרָא
יִתְעַבֵּר מֵעֲלָמָא, וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֵלִין
דִּהוּוּ מְנַבְּיעוּ דִּהָהוּא סִטְרָא, יִשְׁאֵר לוֹן,
לְתוֹרָא בְּהוֹן כָּל בְּנֵי עֲלָמָא.

כָּרָ דָּא מָאן גְּרִים, הָהוּא דְלֹא בְּעִי לְאִפְשָׁא
בְּעֲלָמָא, וְלֹא בְּעִי לְקִימָא (ס"א בְּדִרְגָּא דִּהָהוּא נִקְרָא
דְאִיחּוּ) בְּרִית קְדִישָׁא, עַל דָּא גְּרִים כָּל מַה דְּגְרִים,
וְכָל הֵנִי גִלְגּוּלִין דְּקָא אֲמִינָא עֲלֵהָ עַד הַכָּא.
(הָדָא הוּא) עַד כְּאֵן סָבָא. שְׁתִּיק וְרַגְעָא חֲדָא,
וְחֲבַרְיָא הוּוּ תּוֹוְהִין, וְלֹא הוּוּ יוֹדְעִין, אִי הָוָה
יִמָּא, אִי הָוָה לִילְיָא, אִי קִימִי תַמָּן, אִי לֹא
קִימִי.

פְּתַח הָהוּא סָבָא וְאָמַר, (שְׁמוֹת כ"א) כִּי תִקְנֶה עֶבֶד
עֲבָרֵי שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד וּבְשִׁבְעִית וְגו'.
קָרָא דָּא אוֹכַח, עַל כָּל מַה דְּאֲתַמַּר. תָּא חֲזִי,
כָּל דְּכוֹרָא, קָאִים בְּדִיּוּקָנָא, בְּעֲלָמָא דְּכוֹרָא.
וְכָל נוֹקְבָא קָאִים בְּדִיּוּקָנָא, בְּעֲלָמָא דְּנוֹקְבָא.
בְּעוֹד דְּאִיחּוּ עֲבָדָא דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא
אֲתַדְבַּק בֵּיהּ, בְּאֵינּוֹן שֵׁשׁ שָׁנִים קְדַמוֹנִיּוֹת, וְאִי
אֲעַקֵּר גְּרַמְיָה מִפּוֹלְחָנִיהּ, יַעֲקֹר לִיהּ קְדִישָׁא
בְּרִיךְ הוּא מֵאֵינּוֹן שֵׁשׁ שָׁנִים, דְּעֲלָמָא דְּכוֹרָא,
וְאֲתַמָּסַר לְבֵר נֶשׁ, דְּאִיחּוּ מִשִּׁית סִטְרִין, וְיַפְלַח
לִיהּ שִׁית שְׁנִין, וְיִתְעַקֵּר מִשִּׁית שְׁנִין (קְדַמוֹנִיּוֹת)
דְּלַעֲיָלָא.

כְּבָתֵר נַחִית מִתַּמָּן, וְאֲתַמָּסַר בְּעֲלָמָא דְּנוֹקְבָא.
הוּא לֹא בְּעָא לְקִימָא (בְּעֲלָמָא) בְּכוֹרָא,

הַנְקָבָה, שְׁהִיא שְׁבִיעִית, וְנוֹטְלַת אוֹתוֹ. הָרִי מִכַּאן וְהִלָּאָה הוּא מַעוֹלִם הַנְקָבָה. דַּא רְצָה לְעַמֵּד בֵּיהּ וּבִגְאֻלָּה שְׁלֵה - יוֹרֵד לְמִטָּה וְנִדְבַק לְמִטָּה וְנִאָחֵז בְּצַד הָאֲחֵר. מִכַּאן וְהִלָּאָה נְעָקֵר מַעוֹלִם הַזִּכֵּר וּמַעוֹלִם הַנְקָבָה. הָרִי נִאָחֵז בְּאוֹתָם עֲבָדִים שְׁהֵם מַצֵּד הָאֲחֵר.

עֲכָשׁוּ, פִּיּוֹן שְׁכָף הוּא, הַצִּטְרִף פְּגָם וְלַעֲשׂוֹת בּוֹ רָשָׁם שֶׁל פְּגָם, שְׁהָרִי כָל פְּגָם הוּא שֶׁל צַד הָאֲחֵר, וּמִיּוֹבֵל וְהִלָּאָה חוֹזֵר לְגִלְגּוּל, וְשָׁב לַעוֹלָם מִמְקָדָם, (אם זוכה ומתקן עצמו, נדבק) וְנִדְבַק בְּאוֹתוֹ עוֹלָם הַנְקָבָה וְלֹא יוֹתֵר. זָכָה - עוֹשֶׂה תּוֹלְדוֹת בְּעוֹלָם הַנְקָבָה, וְכָלֵם סוּד הַכְּתוּב (תהלים מה) בְּתוֹלוֹת אֲחֵרִיָּה רַעוּתִיָּה מוּבָאוֹת לָךְ. וְאֲשֵׁרִי כְּשִׁמְתַחֲמָן וְזוֹכָה לְכָךְ.

וְאִם לֹא זָכָה אֶפְלוּ בְּגִלְגּוּל הַיּוֹבֵל, הָרִי הוּא כְּלֵא הֵיחָ, שְׁחֹזֵר וְלֹא הַשְׁלִיִּם יְמֵי הַהִנְשֵׂא בְּעוֹלָם וְלַעֲשׂוֹת תּוֹלְדוֹת. מַה כְּתוּב? אִם בְּגַפּוֹ יָבֵא בְּגַפּוֹ יֵצֵא. אִם יַחֲדָי כִּנְסוּ לְאוֹתוֹ הַעוֹלָם כְּלֵי תּוֹלְדוֹת וְלֹא רְצָה לְהַשְׁתַּדֵּל בְּכָךְ, וְיֵצֵא מִהַעוֹלָם הַזֶּה יַחֲדָי כְּלֵי זָרַע - הוֹלֵף כְּמוֹ אֲבִן בְּכָף הַקָּלַע עַד אוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁל הַסֵּלַע הַחֲזוֹק, וְנִכְנָס לְשָׁם, וּמִיָּד נוֹשֶׁבֶת רוּחַ שֶׁל אוֹתוֹ יַחֲדָי שְׁנַעֲזוּב מִנְקַבְתּוֹ, וְהוֹלֵף יַחֲדָי כְּנֻחַשׁ שֶׁלֹּא מִתְחַבֵּר עִם אֲחֵר בְּדִרְךָ, וְנוֹשֵׁב בּוֹ.

וּמִיָּד יֵצֵא מִתּוֹךְ אוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁל הַסֵּלַע הַחֲזוֹק הוּא לְבַדּוֹ, וְהוֹלֵף וּמִשׁוּטְט בְּעוֹלָם עַד שְׁמוּצָא גּוֹאֵל לְהַשִּׁיבּוֹ. וְהִינּוּ אִם בְּגַפּוֹ יָבֵא בְּגַפּוֹ יֵצֵא, זֶה שֶׁלֹּא רְצָה לְשַׁאת שְׁיֵהִי לּוֹ תּוֹלְדוֹת.

נְחִית וְקִיִּימָא בְּנוֹקְבָא. אֲתַאת נּוֹקְבָא, דְּאִיְהִי שְׁבִיעִית, וְנוֹטְלָא לִיָּה, הָא מִכַּאן וְהִלָּאָה, מַעְלָמָא דְּנוֹקְבָא אִיהוּ.

דַּא בְּעָא לְקִיִּימָא בֵּיהּ, וּבִפִּירוּקָא דִּילָהּ, נְחִית לְתַתָּא, וְאֲתַדְבַּק לְתַתָּא, וְאֲתַאֲחִיד בְּסִטְרָא אֲחֵרָא. מִכַּאן וְהִלָּאָה, אֲתַעְקֵר מַעְלָמָא דְּדַכּוּרָא, וּמַעְלָמָא דְּנוֹקְבָא. הָא אֲתַאֲחֵד, בְּאִינוּן עֲבָדִים דְּאִינוּן מַסְטְרָא אֲחֵרָא.

הַשְׁתָּא כִּיּוֹן דְּהָכִי הוּא, אִיצְטְרִיף פְּגָם, וְלִמְעַבֵּד בֵּיהּ רְשִׁימוֹ דְּפְגָם, דְּהָא כָּל פְּגָם דְּסִטְרָא אֲחֵרָא אִיהוּ, וּמִיּוֹבֵל וְהִלָּאָה אֲתַהַדֵּר לְגִלְגּוּלָא, וְתָב לַעְלָמָא כְּמִלְקַדְמִין. (ס"א א' ו'כ' וְאֲתַחֲמֵן נִרְמִיָּה אֲתַדְבַּק) וְאֲתַדְבַּק בֵּיהּ הוּא עֲלָמָא דְּנוֹקְבָא, וְלֹא יַתִּיר. זָכָה עֲבִיד תּוֹלְדִין בְּעֲלָמָא דְּנוֹקְבָא, וְכִלְהוּ רְזָא דְּכְתִיב, (תהלים מה) בְּתוֹלוֹת אֲחֵרִיָּה רַעוּתִיָּה מוּבָאוֹת לָךְ. וְזָכָאָה אִיהוּ כַּד אֲתַתְּקֵן וְזָכִי לְכָךְ.

וְאִי לֹא זָכָה אֶפְלוּ בְּגִלְגּוּלָא דְּיוֹבֵלָא, הָא אִיהוּ כְּלֵא הוּה, אֲתַהַדֵּר, וְלֹא אֲשְׁלִימוּ יוֹמוֹי, לְאֲתַנְסַבָּא בְּעֲלָמָא, וְלִמְעַבֵּד תּוֹלְדִין. מַה כְּתִיב, אִם בְּגַפּוֹ יָבֵא בְּגַפּוֹ יֵצֵא. אִי יַחֲדָי יַעוֹל בֵּיהּ הוּא עֲלָמָא בְּלֵא (דף ק"ו ע"א) תּוֹלְדִין, וְלֹא בְּעָא לְאֲשְׁתַּדְלָא בֵּיהּ, וְנִפְק מֵהֵאִי עֲלָמָא יַחֲדָי, בְּלֵא זָרַע, אֲזִיל כְּאֲבָנָא בְּקוּסְפִיתָא, עַד הֵהוּא אֲתֵר דְּטַנְרָא תְּקִיפָא, וְעָאֵל תְּמָן וּמִיָּד נִשְׁב רוּחָא דְּהֵהוּא יַחֲדָי, דְּקָא אֲשְׁתַּבִּיק מְנוּקְבִיָּה, וְאֲזִיל יַחֲדָי, כְּחוּיָא דְּלֵא אֲתַחַבֵּר בְּאֲחֵרָא בְּאוּרְחָא, וְנִשְׁיב בֵּיהּ.

וּמִיָּד נִפְק מִגּוֹ הֵהוּא אֲתֵר דְּטַנְרָא תְּקִיפָא, הוּא בְּלַחְדוּדִי, וְאֲזִיל וּמִשְׁטָטָא בְּעֲלָמָא, עַד דְּקָא אֲשַׁפַּח פְּרוּקָא לְאֲתַבָּא. וְהִינּוּ אִם בְּגַפּוֹ יָבֵא בְּגַפּוֹ יֵצֵא, הֵאִי דְּלֵא בְּעָא לְאֲתַנְסַבָּא, לְמַהוּי לִיָּה תּוֹלְדִין.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהיו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

זהר השבת

קונטרסים
"זהר השבת"

לפי סדר פרשיות השבוע

ערוכים וכתובים בשפה קלה ונעימה לקריאה.

השתתף גם אתה בהדפסת הספרים
ותזכה להנות מזהר השבת
-עלות הדפסת קונטרס \$260-

כל הקודם זוכה!

לקניית זכות קונטרס נוסף מ"זהר השבת:

0548-436784

(ניתן לתרום לע"ג, רפואה, הצלחה וכו')

